

**Postanowienie z dnia 5 sierpnia 2005 r.**

**II PK 201/05**

**Złożenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.) polega na przedstawieniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „utrzymanie zaskarżonego wyroku narusza słuszny interes strony i przeczy porządkowi prawnemu”.**

Sędzia SN Jerzy Kuźniar.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 sierpnia 2005 r. sprawy z powództwa Romana Ś. przeciwko „A.” Spółce z o.o. w G.W. o zapłatę, na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 24 marca 2005 r. [...]

1. o d r z u c i ł skargę kasacyjną,
2. przekazał odpis postanowienia Okręgowej Izbie Radców Prawnych w O.

**U z a s a d n i e n i e**

Wyrokiem z dnia 24 marca 2005 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu oddalił apelację powoda Romana Ś. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Brzegu w sprawie przeciwko Spółce z o.o. „A.” w G.W. o zapłatę, zasądającego od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 357, 09 zł od dnia 14 do dnia 27 października 2004 r. w związku z nieterminową zapłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz kwotę 351,90 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, oddalając powództwo w pozostałej części (w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania „za utratę zdrowia” w kwocie 30.000 zł, wynagrodzenia w kwocie 612,50 zł z tytułu delegacji za po-

droże służbowe), dzielając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz ich prawną ocenę.

W świetle tych ustaleń powód pracował w charakterze kierowcy od dnia 15 lipca do dnia 14 października 2004 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, świadcząc pracę w obrębie bazy w B. (na terenie około 300 km). Zasadzając odsetki ustawowe od określonej w wyroku kwoty, Sąd uznał, że pozwana Spółka ponosiła odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, zaś w części dotyczącej wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, wobec uznania powództwa. Oddalając powództwo w pozostałej części, Sąd stwierdził brak przesłanek określonych w art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. dla jego uwzględnienia.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną powód i zarzucając naruszenie prawa materialnego, „polegające na niezastosowaniu (...) art. 77.5 § 1 k.p. (...) oraz błędną wykładnię art. 471 k.c.” oraz „naruszenie przepisów postępowania, a to art. 229 k.p.c.”, wniósł „o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał, że „utrzymanie zaskarżonego w/w wyroku narusza słuszny interes strony i przeczy porządkowi prawnemu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W poprzednim stanie prawnym, warunek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji został ujęty w art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 k.p.c., obok pozostałych warunków kasacji, tj. oznaczenia orzeczenia, od którego kasacja została wniesiona, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylecia. Okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji miały być argumenty wykazujące dlaczego uzasadnione jest przyjęcie kasacji do rozpoznania. Skarżący winien wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości albo wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22, z dnia 5 lipca 2001 r., V CKN

176/01, nie publikowane, z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 i z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 51). Może także przedstawić argumenty wskazujące na oczywiste naruszenie prawa lub nieważność postępowania (por. uchwałę Połączonych Izb, Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003 nr 4, poz. 92).

Zaskarżony wyrok został wydany w dniu 24 marca 2005 r., a więc do oceny złożonej skargi kasacyjnej należało stosować przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) - art. 3 ustawy *a contrario*.

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> k.p.c. skarga kasacyjna powinna, poza czynieniem zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Oznacza to, że nie zmieniły się „składniki skargi”, a więc winna ona w dalszym ciągu zawierać wymienione wyżej elementy, mające charakter tzw. konstrukcyjny, bezwzględny, a więc pociągające - w razie ich braku - nie tylko niemożność ich uzupełnienia, ale czyniące kasację niedopuszczalną.

W dotychczasowym orzecznictwie kasacyjnym Sądu Najwyższego, utrwalony jest pogląd, że brak bliższego określenia podstawy kasacyjnej oraz jej uzasadnienia stanowił wadę, która uniemożliwiała traktowanie pisma jako skargi kasacyjnej i wykluczała jej uzupełnienie (por. np. postanowienie z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 12/96, OSNAPiUS 1997 nr 10, poz. 173). W ten sam sposób należało - w poprzednim stanie prawnym - traktować brak polegający na nieprzedstawieniu w kasacji okoliczności uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, a obecnie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem, nawiązującym - co wydaje się oczywiste - do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, wymienionych wyczerpująco w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.

W obecnym stanie prawnym, Sąd Najwyższy - stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - przyjmuje skargę kasacyjną, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpli-

wości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przedstawienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.), jest jej istotnym elementem, którego brak nie pozwala na ocenę czy w sprawie występują przesłanki ustawowe dla poddania kasacji rozpoznaniu. W tym zakresie zachowały aktualność poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w dotychczasowym, powołanym wyżej orzecznictwie, dotyczące skutków prawnych nie przedstawienia w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

W orzecznictwie tym, zachowującym również w tej części pełną aktualność, uznaje się ponadto, że jeżeli skarżący nie wskazał w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to obowiązek ich przedstawienia nie jest spełniony, choćby dały się one wywieść z uzasadnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSN 2001 nr 10, poz. 156). Okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji (obecnie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej z uzasadnieniem, o których mowa w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.), powinny być - podobnie jak pozostałe elementy przewidziane w tym przepisie - przedstawione w kasacji, jako odrębny element pisma procesowego (postanowienie z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Przytoczenie we wniosku o rozpoznanie skargi, oceny strony, że „utrzymanie zaskarżonego wyroku narusza słuszny interes strony i przeczy porządkowi prawnemu”, nie może być uznane za spełnienie ustawowego obowiązku. Mając powyższe na uwadze wniesioną kasację należało odrzucić jako niedopuszczalną na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c.

Działając na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 4 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił, zawiadomić o treści i przyczynach odrzucenia skargi kasacyjnej „właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik” - Okręgową Izbę Radców Prawnych w O.

=====